

Cauza C-208/05

ITC Innovative Technology Center GmbH

împotriva

Bundesagentur für Arbeit

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare
formulată de Sozialgericht Berlin)

„Libera circulație a lucrătorilor — Libertatea de a presta servicii — Reglementare națională — Plata de către un stat membru a remunerației datorate unei agenții de ocupare private pentru medierea unei angajări — Muncă supusă contribuțiilor obligatorii la asigurările sociale din statul membru respectiv — Restricție — Justificare — Proporționalitate”

Concluziile avocatului general P. Léger prezentate la 5 octombrie 2006 . . . I - 184
Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 ianuarie 2007 I - 213

Sumarul hotărârii

*1. Libera circulație a persoanelor — Lucrători — Dispozițiile tratatului — Domeniu de aplicare personală
(art. 39 CE)*

2. *Libera circulație a persoanelor — Lucrători — Egalitate de tratament — Libertatea de a presta servicii — Restricții*
(art. 39 CE, 49 CE și 50 CE)
3. *Drept comunitar — Efect direct — Dispoziție a tratatului direct aplicabilă — Obligațiile instanțelor naționale*

1. Nu poate fi exclusă posibilitatea ca o agenție de ocupare privată să poată invoca, în anumite condiții, drepturile recunoscute la articolul 39 CE direct lucrătorilor comunitari, atunci când această agenție desfășoară activități de mediere și interpunere între cererile și ofertele de muncă și atunci când un contract de plasare încheiat cu un solicitant de loc de muncă conferă acestei agenții un rol de intermediar, având în vedere că aceasta reprezintă solicitantul de loc de muncă și urmărește să îi obțină acestuia un loc de muncă.

respectarea normelor care reglementează libera circulație a lucrătorilor.

(a se vedea punctele 24-26)

2. Articolele 39 CE, 49 CE și 50 CE se opun ca o reglementare națională să prevadă ca plata de către un stat membru în favoarea unei agenții de ocupare privată a remunerației datorate acesteia de către un solicitant de loc de muncă pentru medierea unei angajări să fie condiționată de faptul ca locul de muncă găsit de acest intermediar să fie supus contribuțiilor obligatorii la asigurările sociale pe teritoriul acestui stat.

Într-adevăr, pentru a fi eficace și util, dreptul lucrătorilor de a avea acces la o activitate salarizată și de a desfășura această activitate pe teritoriul unui alt stat membru fără discriminare trebuie completat și cu dreptul intermediarilor, precum o agenție de ocupare privată, de a-i ajuta să obțină un loc de muncă, cu

Într-adevăr, un solicitant de loc de muncă pentru care agenția respectivă a obținut un loc de muncă supus contribuțiilor obligatorii la asigurările sociale într-un alt stat membru se găsește într-o situație mai puțin favorabilă decât dacă agenția în cauză i-ar fi obținut un loc de muncă în acest stat membru, deoarece, într-un astfel de caz,

ar fi beneficiat de plata de către acest stat a remunerației datorate agenției intermediare pentru medierea angajării. O astfel de reglementare creează, prin urmare, un obstacol în calea liberei circulații a lucrătorilor ce poate descu-raja solicitanții de locuri de muncă, în special pe aceia ale căror resurse finan-ciare sunt limitate, și, în consecință, agențiile de ocupare private să caute un loc de muncă într-un alt stat membru, având în vedere că statul membru de origine al solicitanților în cauză nu va plăti comisionul de plasare.

Pe de altă parte, o astfel de reglementare conține o restricție la libertatea de a presta servicii întemeiată pe locul exe-cutării acestei prestații, întrucât îl poate afecta pe destinatarul serviciilor, și anume pe solicitantul de loc de muncă, ce trebuie, atunci când locul de muncă obținut de către agenția de ocupare privată este situat într-un alt stat mem-bru, să achite el însuși remunerația datorată agenției respective. În ceea ce privește agenția de ocupare privată, prestatoare de servicii, posibilitatea de a-și extinde activitatea pe teritoriul altor state membre va fi restrânsă, având în vedere că numeroși solicitanți de locuri de muncă recurg la serviciile acestei agenții în virtutea existenței sistemului de bonuri de plasare și tot în virtutea acestui sistem agenția poate încadra în muncă o persoană într-un alt stat membru fără a fi supusă unui risc de neplată.

Faptul că un astfel de sistem urmărește să amelioreze plasarea lucrătorilor, pre-cum și diminuarea șomajului, să prote-jeze sistemul național de asigurări sociale sau să protejeze piața națională a muncii împotriva pierderii mâinii de lucru calificate nu poate justifica un astfel de obstacol. Într-adevăr, refuzând sistematic beneficiul bonurilor de pla-sare solicitanților de locuri de muncă încadrați în alte state membre, regle-mentarea în cauză depășește în orice caz ceea ce apare ca fiind necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite.

(a se vedea punctele 35, 36, 38, 42, 44, 45, 57-59, 61 și 62 și dispozitiv 1)

3. Instanța națională are sarcina ca, în limitele de apreciere conferite de dreptul național, să interpreteze și să aplice dispozițiile de drept intern în conformi-tate cu exigențele dreptului comunitar, iar în cazul în care o astfel de inter-pretare conformă nu este posibilă, atunci când este vorba de prevederi ale trata-tului care conferă particularilor drepturi pe care aceștia le pot invoca în justiție și pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze, să nu aplice nicio dispoziție din dreptul intern care ar fi contrară prevederilor respective.

(a se vedea punctul 70 și dispozitiv 2)